

Vinter i Nerja

Varje morgon när vi vaknar kan vi se solen gå upp över Medelhavet. Kl 08.20 syns det första ljuset, fem minuter senare är hela solen uppe på himlen. Havet rör sig, det är en njutning att se.

Vi har nu varit i Nerja på spanska solkusten tre veckor. Det är ett annat liv. Vilsamt för kropp och själ, ingen stress, man sitter på café så länge man vill, till frukost, lunch, middag eller kväll. Eller dricker en café con leche närsomhelst på dagen. Eller ett glas vin. Man vandrar stillsamt längs stranden. Eller man tar sig fram i lite snabbare tempo med stavar, det är åtminstone vad vi försöker göra, maken och jag, för att inte bli alldeles försoffade. Häromdagen fick vi ett oväntat möte där bland alla stillsamma vandrare på strandpromenaden: hundratals getter med sin säkra härförare på väg mot nya betesmarker kanske.

Spanjorerna är ett pratande folk. Och de pratar högt. Och länge. De har också en annan egenhet, de ser en inte. Det upptäckte jag mycket tydligt häromdagen när jag tänkte skämma bort mig med både pedikyr och manikyr vid ett och samma tillfälle. 'We speak english' stod det i fönstret till salongen. "Så bra" tänkte jag, (min spanska begränsar sig till Hola och ett par ord till), "nu kan jag få chansen att prata med en spanjorska". Trodde jag ja, hennes engelska var mycket begränsad och när jag sade nåt tittade hon frågande på mig och ryckte på axlarna. Men prata kunde hon. Dock inte med mig utan med den unga medhjälpare, som tog hand om manikyren, medan hon själv skötte pedikyren. De pratade oavbrutet, babblade i munnen på varandra, skrattade högt med jämna mellanrum. Självt bestod jag i det läget endast av händer och fötter. Inte en blick åt någon annan kroppsdel, i synnerhet inte åt huvudet. Så jag slappnade av, iakttog de två snatrande damerna som jobbade snabbt och med gott resultat. Men jag var nöjd med besöket. Har aldrig varit så fin på finger- och tånaglar.

Det är naturligtvis en stor förmån att kunna resa hit när vintern hemma är som mest betungande. Mörkret och kylan tar ut sin rätt, och det känns mer och mer för varje år. Förhoppningsvis kan vi fortsätta att resa hit när vintermörkret tär på oss nästa år.

Loulou Eriksson